

# ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 206 (16/05) - 050822

arbetarmakt.com

## Innehåll

- Repressionen mot stödet till motståndet fortsätter
- Första bittra frukten
- Revolutionen i Bolivia måste fortsätta till arbetar- och bondemakt
- Enhedslisten och Irak
- REVOLUTION i Prideparaden
- Flygblad: Krossa homofobin! Krossa kapitalismen!
- Utställningar i sommar
- Bokrecension: Skärskådan av medelklassens hyckleri

## Repressionen mot stödet till motståndet fortsätter

Den våg av repression som inletts mot de krafter som stöder motståndskampen i Irak fortsätter och har fått ökad styrka efter bombdåden i London. Här följer några nya exempel:

Irakisk polis har genomfört en husundersökning i den ryska nyhetsbyrån RIA-Novostis lokaler i Bagdad den 9 augusti. Anledningen var att nyhetsbyrån publicerat en intervju med en representant för det väpnade motståndet i Irak: Abdulla al- Jenabi, ledare för en av de största väpnade motståndsgруппerna - Jaish al-Mujahideen (Krigarnas armé). En tolk som arbetar för nyhetsbyrån togs in för förhör. Disketter och band beslagtogs. Husundersökningen var godkänd av justitie- och inrikesministerierna.

Lydregimens inrikesminister Baqir Jabir Solagh har utfärdat en proklamation där han uppmanar irakisk polis att gripa alla journalister som stöder 'terroristerna' och de som arbetar för nyhetsbyråer som uppmanar till kamp mot ockupationstrupperna samt de som beskriver 'terrorismen' som en motståndskamp eller jihad. Även religiösa företrädare som uppmuntrar kamp mot ockupationstrupperna eller lydregimens säkerhetsstyrkor kommer att gripas. Proklamationen lär peka ut 14 mediaföretag som ska hindras från att arbeta och de som arbetar för dem ska gripas.

Ett formellt protestbrev har skickats av 44 medlemmar i USA:s kongress till den italienska ambassadören i Washington med krav på att Campo Antiimperialista ska förbjudas. CA är mest kända för sitt aktiva stöd till det irakiska motståndet. I USA beskylls de nu för att vara "en del av ett internationellt nätverk för finansiering av terrorism". Politikerna i kongressen riktar sig även mot den internationella konferens den 1-2 oktober som CA bidrar till att organisera och där stöd till det irakiska motståndet är huvudpunkten.

CA bemöter angreppet i följande uttalande:

"Kommuniké från organisationskommittén för den internationella konferensen den 1-2 oktober 2005

Anspråken och arrogansen hos den politiska ledningen i USA känner inga gränser. Fyrtiofyra ledamöter av USA:s kongress kräver i ett brev till den italienske ambassadören i Washington, Sergio Vento, att regeringen Berlusconi ska tysta de som stöder det irakiska folkets legitima motståndskamp genom politiska aktioner riktade mot USA:s aggressiva och krigshetsande politik.

Kongressmedlemmarnas angrepp riktar sig särskilt mot Campo Antiimperialista. Detta är en viktig grupp bland arrangörerna av den internationella fredskonferens som ska hållas i Italien den 1-2 oktober 2005 till stöd för motståndsrörelsen i Irak. Det är konferensen som är kongressledamöternas egentliga måltavla. De uppmanar den italienska regeringen att med alla medel hindra konferensen.

Denna aggressivitet blottlägger dels den totalitära naturen hos de amerikanska världshärskarplanerna, dels den fullständigt avgörande betydelsen av det irakiska folkets befrielsekamp mot ockupationstrupperna.

Konferensen i oktober får därför den största betydelse: den är ett utmärkt tillfälle att säkra en rättvis fred i Irak. Därför försöker USA förhindra den - något som dock kommer att slå tillbaka mot dem själva och istället kan bidra till att göra konferensen framgångsrik.

Dessa exempellösa anspråk från USA måste avvisas. Det är dags att rörelsen mot kriget höjer rösten. Alla demokratiskt sinnade människor måste avvisa detta angrepp på grundlagsskyddade fri- och rättigheter.

Stödet till de förtryckta folken och försvaret av de grundläggande demokratiska rättigheterna är idag två sidor av samma mynt, två delar av samma kamp. De går hand i hand.

- Ni kommer inte att lyckas tysta oss! - Nej till amerikanskt världsherradöme! - Nej till politiskt förtryck, försvara den nationella suveräniteten! - Länge leve det irakiska folkets kamp!

Florens den 5 augusti 2005 Anti-imperialist Camp [www.antiimperialista.org](http://www.antiimperialista.org)  
camp@antiimperialista.org Mobil: 0039 333 5962947 PF 23, 1040 Wien Österrike"

Därefter har turen kommit till den danska organisationen Oprør (Uppror), som bl.a. arbetar med stöd till det palestinska PFLP och det colombianska FARC. Föreningens språkrör Patrick MacManus förhördades av polis den 9 augusti och har delgivits misstanke om brott. Regeringen i Colombia har tidigare krävt att föreningens företrädare ska utlämnas för att ställas inför rätta för sitt ekonomiska stöd till FARC. Oprør uppmanar på sin hemsida europeiska organisationer att "gå samman med oss i fortsatt motstånd mot de europeiska terrorlagarna och EU:s terrorlista". För att undvika att insamlingar beslagtas, uppmanar man till att inte öppna bankkonton. Oprør förbereder även en konferens för dem som vill delta i insamlingen.

I den brittiska staden Leeds genomförde polis den 15 juli en husundersökning i en islamsk bokhandel i stadsdelen Beeston. Dörren slogs in, bokhandeln förseglades och en man som arbetade i den greps med hänvisning till lagar mot terrorism. Tidningarna fylldes av skräckhistorier om bokhandeln. The Daily Mirror kallade den för en "hatets bokhandel". I en intervju med Socialist Worker berättar Mohammed Afzal, som arbetar oavlönat i bokhandeln, att bl.a. anti-krigsmaterial beslagtogs. Polisen försöker framställa det som att bokhandeln tillhandahöll 'västfientligt' material. I verkligheten handlar det om flygblad från Stop the War eller DVD-skivor med parlamentsledamoten George Galloway, känd för sitt motstånd mot ockupationen av Irak.

Polisen hävdade att en tidskrift vars framsida återgav en bild med en palestinsk pojke, som ställts upp mot en vägg tillsammans med sin far, lätt skulle kunna göra någon 'upprörd'. Tidskriften innehåller en artikel av John Pilger. Husundersökningen var i hög grad till för media. Trots att polisen hade nyckel, dramatiserades ingripandet genom att man slog in dörren. Två av dem som söktes för bomberna i London den 7 juli, Mohammad Sidique Khan och Shehzad Tanweer, hade tidigare arbetat oavlönat i bokhandeln, men lämnat den för fyra år sedan - vid tiden för anfallet mot Afghanistan. Mannen som greps i bokhandeln fördes till polisstationen Paddington Green i London. Efter nästan två veckors förhör släpptes han utan åtal.

Storbritannien har infört inreseförbud för Awni Al-Kalemi, språkrör för Iraks Patriotiska Allians.

Al-Kalemij är bosatt i Danmark och vid ett besök på den brittiska ambassaden i Köpenhamn den 26 april informerades han om att den brittiska inrikesministern, "efter moget övervägande", har beslutat att han inte kan tillåtas resa till Storbritannien. Orsaken är att Al-Kalemij "närvaro i landet inte kommer att vara till gagn för samhället och den nationella säkerheten".

Al-Kalemij är politisk flyktling i Danmark och har i många år varit en ledande kraft i motståndet mot Saddam Husseins regim. IPA arbetar mot ockupationen av Irak och stöder det legitima väpnade motståndet. Al-Kalemij har ofta rest till Storbritannien, där han deltagit i många diskussioner. Ansökningar om visum till Storbritannien har tidigare varit en ren formalitet.

I och med ockupationen av Irak har brittiska och danska myndigheter ändrat inställning till hans aktiviteter. Han har i Danmark anklagats för att 'stöd terror' och att värva irakier till att delta i kampen i Irak. Komiteen for et Frit Irak har protesterat i ett uttalande. För att följa vidare förvecklingar, se [www.fritirak.dk](http://www.fritirak.dk)

I Storbritannien har flera islamska grupper förbjudits, bl.a. Hizb ut-Tahrir. Nu förbereds även ett förbud i Danmark, där Hizb ut-Tahrir gjort sig bemärkt genom sina protester mot ockupationen av Irak. Gruppens danska ordförande, Fadi Abdullatif, är nu föremål för polisutredning. Han anklagas för att ha hotat den danska regeringen.

Uppgifter i tidningen Politiken specificerar anklagelserna till ett flygblad, som utdelats vid en moské i Valby utanför Köpenhamn, där gruppen manar unga muslimer att åka till Irak för att kämpa. Flygbladets formulering om att 'göra sig av med regenter' som står i vägen för anslutning till kampen i Irak, ska enligt riksåklagaren tolkas som ett hot mot den danska regeringen. Formuleringen lyder som följer på danska: "Så drag af sted for at hjælpe jeres brødre i Fallujah i Irak og udslet jeres regenter, hvsi de står i vejen for jer."

Justitieminister Lene Espersen (konservativ) säger till nyhetsbyrån Ritzau att hon, om flygbladet fälls, kommer att be riksåklagaren undersöka möjligheten att förbjuda Hizb ut-Tahrir. Språkröret Abdullatif hävdar dock att formuleringen i första hand är riktad till de militära styrkorna i muslimska länder i Iraks närhet.

Hizb ut-Tahrir är en reaktionär islamistisk gruppering som socialister har föga gemensamt med. Det är dock uppenbart att den danska regeringen inte angriper gruppen av den anledningen. Tvärtom är det deras motstånd mot ockupationen av Irak som fått danska myndigheter att vända sig mot Hizb ut-Tahrir. Därför finns det all anledning för socialister att bekämpa ett förbud. Genom gemensamma aktioner kan socialister också försöka vinna över muslimer som dras till gruppen på grund av dess motstånd mot ockupationen.

Det rasistiska Dansk Folkeparti krävde genom ledamoten i folketinget Peter Skaarup den 5 augusti att den borgerliga regering som partiet backar upp ska förbjuda Komiteen for et Frit Irak. Skaarup vill att regeringen ska undersöka "i vilken utsträckning den danska organisationen 'Komiteen for et frit Irak' och dess medlemmar har förbindelser med det förbjudna irakiska Baathpartiet och dess anhängare i andra europeiska länder". Vidare krävde Skaarup en undersökning av huruvida kommittén bryter mot de danska terrorlagarna och som avslutning föreslog han att justitieministern i samarbete med integrationsministern "tar initiativ till en undersökning av underlaget för uppehållstillstånd för medlemmarna i 'Komiteen for et Frit Irak' och dra in deras uppehållstillstånd/medborgarskap, såvitt de vid behandlingen av sina asylärenden har angett Baathpartiet/Saddam Hussein som grund för deras flykt till Danmark."

Ministern nappade inte på betet, men den borgerliga regeringen är beroende av rasisterna i Dansk Folkeparti och det återstår att se vad svaret blir när samma krav kommer från Uncle George i Washington.

Den irakiske läkaren Salam Ismael har talat vid möten på olika håll i Europa och visat en dokumentärfilm från sitt besök i staden Fallujah strax efter den amerikanska belägringen förra året. I mitten av juli var han inbjuden att tala på möten i Kanada, men svartlistades av de kanadensiska

myndigheterna. Välbesökta möten hölls ändå och filmen visades för publiken. Ismael misstänker att de amerikanska trupperna använde kemiska vapen i Fallujah och anser att det han bevittnade efter belägringen var "efterdyningarna av en massaker, det kallblodiga slaktandet av hjälplösa och försvarslösa civila." Myndigheterna har försökt att hitta på olika svepskäl för att förklara varför doktor Ismael inte fick framträda i Kanada. Han anger sin egen ställning så här: "Jag tillhör inte någon motståndsgrupp. Jag är läkare. Jag måste hjälpa mitt folk genom att berätta för världen vad jag såg."

Vi avslutar med en mer lättviktig form av repression, som ändå har en allvarlig grundton. En överste i USA:s flygvapen, Alexis Fecteau, kommer att åtalas för att ha vandaliserat tolv bilar på Denvers internationella flygplats. Vandaliseringen bestod i att Fecteau skulle ha svärtat över dekalerna för Bush på bilarnas kofångare och skrivit "Fuck Bush" istället.

## Första bittra frukten

"En nedskjuten, tre återstår", vrålade Rupert Murdochs tidning The Sun dagen efter nedskjutningen av Jean Charles de Menezes.

Den brasilianske elektrikern hade jagats in på ett tunnelbanetåg av tre beväpnade polismän från SO19-patrullen inom Metropolitan Police. Han slogs ner på golvet i vagnen och åtta kulor pumpades in i honom - varav sju i huvudet. Ett vittne sade att det var som en avrättning.

De Menezes blev offer för den hysteri och rasism som piskats fram sedan bomberna i Londons tunnelbana den 7 juli. Han kom ut ur ett kvarter med hyreshus som befann sig under observation av polisen - de hade hittat adressen till kvarteret i en av attentatsmännens anteckningsböcker. Eftersom han bar en tjock rock och inte var vit, var han uppenbarligen omedelbart misstänkt. Han följdes upp på en buss och när han gick för att ta tunnelbanan till sitt arbete, kallades patrull SO19 in för att stoppa honom.

Dödandet uppenbarade att polisen följer en ny politik med 'skjut för att döda' för att ta itu med misstänkta självmordsbombare. Det innebär uppenbarligen inte att den misstänkte ska ges en tydlig varning. I ökad utsträckning ersätts den 'obeväpnade engelske polisen' (bobbyn) av ett stort antal tungt beväpnade specialpolis. Men även dem är skyldiga att skrika 'beväpnad polis' när de går till handling.

Det är faktiskt inte klarlagt om De Menezes gavs någon varning om att de civilklädda män som antastade honom var en beväpnad elitenhet mot terror. Han kanske trodde att han angreps av tre vita män och sprang. I varje fall är den betingade reflexen att springa när tre män börjar springa efter dig och skriker välkänd.

Varje tillvägagångssätt som låter polisen skjuta ner var och en som springer ifrån dem, kommer att leda till en rad liknande fruktansvärda tragedier. Ändå har till och med 'liberala' journalister svarat på mordet på denna fullständigt oskyldiga man med inställningen att det är det pris man får betala för säkerhet. Om du är vit kan du kanske känna dig säker, men om du är mörkare än genomsnittet kommer du att känna dig tvärtom.

Inte att undra över att radikala massrörelser i Brasilien som de jordlösa rörelse (MST) har organiserat demonstrationer utanför den brittiska ambassaden för att protestera mot det brutala mordet på en ung arbetare. Den brittiska antikrigsrörelsen har också mobiliserat hundratals vid tunnelbanestationen i Stockwell för att protestera.

Polisen har stolt förklarat att den har fått råd av israeliska experter och Israels regering om hur man handskas med dessa hot - därför är det inget att förvåna sig över att oskyldiga skjuts ner. Politiken med att skjuta för att döda har tidigare använts i Storbritannien men i stort sett bara av armén och SAS på norra Irland mot IRA - nu har den anlänt till övriga landet.

Bombningarna den 7 juli och försöken till bombningar en vecka senare har lett till massiva angrepp

på den muslimska och asiatiska befolkningen i Storbritannien. Tabloidpressen har gått i spetsen för att brännmärka dem som den nya 'inre fienden'. Rasistiska angrepp på asiater har skjutit i höjden.

Regeringen inför nya lagar mot 'terrorism', som kommer att låta polisen hålla kvar misstänkta utan åtal under åtminstone 28 dagar, göra militär träning utomlands till ett brott och som syftar till att hindra imamer och muslimska bokhandlar från att förhärliga jihadister eller 'martyrer'.

Upptäckten att några av de misstänkta i den andra vågen av bombningar kan ha varit asylsökande någon gång har återigen ökat trycket att deportera och vägra inresa till sådana personer. The Daily Express skrek över hela framsidan: "Bombare är allihop bluffande asylsökande". Tidningen genomförde en opinionsundersökning bland konservativa parlamentsledamöter om frågan "Bör alla asylsökande nu skickas tillbaka?" och förklarade att vi "bjuder in detta problem [terrorismen] till landet".

Samtidigt förnekar Tony Blair desperat det som alla vet, nämligen att bombningarna hänger samman med Storbritanniens invasion och ockupation av Irak. Unga asiater och muslimer bevitnar slakten i Fallujah, ockupationen och dödandet i Palestina av Sharons väststödda regim, bombningar av civila i Afghanistan och blir lätta byten för propagandan från al-Qa'idas jihadister.

Bombningarna kan stoppas men bara med militanta aktioner på gatorna för att tvinga fram ett slut på ockupationen av Irak och Afghanistan, genom att upphöra med stödet till den sionistiska regimen i Israel. Om fackföreningarna, arbetarna och den radikala ungdomen som är mot kriget tar upp dessa krav och kämpar för dem, kommer dem att vinna de muslimska ungdomarna till sin sida och undergräva den hopplösa och reaktionära strategin med självmordsbomber på tåg och bussar.

Framför allt kan och måste den asiatiska ungdomens militanta antiimperialism vinnas för en sak och ett projekt som inte utlovar återvändsgränder med urskiljningslösa bombningar och det fiktiva paradiset, utan social revolution - den enda vägen att uppnå ett varaktigt slut på rasismen, USA:s och Storbritanniens dominans i Mellanöstern och krig. Blek reformism och pacifistiskt predikande kan inte lösa de brännande orättvisor som ger upphov till berättigad ilska bland ungdomen.

Arbetarrörelsen måste skynda till försvar för den muslimska och asiatiska befolkningen och asylsökande som står inför ett alltmer aggressivt hot från Blairs regering om massdeportationer - nu även till länder som är ökända för tortyr av återvändare, som Algeriet, Marocko och Egypten.

Vi måste kräva ett omedelbart slut på politiken att skjuta för att döda, att inte bara Jean Charles mördare ställs till svars, utan också de befäl och politiker som tillät att denna 'licens för att mörda' blev officiell politik. Det visar hur 'kriget mot terrorismen' används för att införa de mest drakoniska åtgärder (omedelbar avrättning vid misstanke) utan ens den ytligaste debatt i parlamentet. Nu kommer givetvis, under intryck av attackerna och pressens hysteri, en rad med repressiva lagar att snabbt dras genom parlamentet i höst, inklusive de ökända biometriska id-korten.

Vänstern och fackföreningarna måste kämpa för att bygga en militant, nationell kampanj mot deporteringar och tillsammans med den lokala asiatiska och muslimska befolkningen organisera ett gemensamt antirasistiskt självförsvar för att skydda områden som utsätts för angrepp av rasistiska slagskämpar.

FifthInternational.org Global Newswire

## **Revolutionen i Bolivia måste fortsätta till arbetar- och bondemakt**

Teser från Förbundet för Femte Internationalen

I maj och juni i år skapade massorna en akut revolutionär situation där frågan om vem som styr Bolivia ställdes. Bourgeoisien tvingades slå till reträtt men även massorna var oförmögna att tvinga igenom sina krav. En paus i massmobiliseringen har inträtt, men ingen paus i debatten om vilken

väg som leder framåt, hur nationaliseringen av landets naturresurser ska uppnås och hur de brännande behoven hos städernas och landsbygdens arbetare ska kunna tillgodoses.

Bolivia befinner sig alldeles tydligt fortfarande i den revolutionära period som inleddes med vattenkriget i Cochabamba 2000 och vars höjdpunkt var massupproret i oktober 2003, känt som gaskriget i vilket 73 människor dog och 400 skadades. President Sanchez de Losada (Goni) tvingades fly till Förenta Staterna. Han ersattes av Carlos Mesa vars uppgift var att inkorporera massrörelsen med liberal och populistisk retorik och samtidigt avleda deras krav på fullständig nationalisering av olje- och gasreserverna, vilka 2000 uppskattades vara värda minst 120 miljarder USA-dollar.

Förvisningen av Goni markerade sammanbrottet för de nyliberala 'demokratiska' regimer som hade styrt Bolivia sedan slutet av den förra revolutionära perioden 1982-86. Under dessa regimer blev Bolivia ett laboratorium för de mest våldsamma formerna av nyliberalism. En stor del av den bolivianska industrin utplånades. Landet överläts åt nord-amerikanska och europeiska storbolag och underkastades diktat från IMF. Av den orsaken har de folkliga massstriderna under de senaste fem åren stått i främsta ledet för den växande, världsomfattande kampen mot företagens globalisering.

Källan till de senaste sociala revolterna ligger i det avtal som Bolivia undertecknade med Världsbanken i slutet av 1990- talet. I september 1997 godkände Världsbanken Bolivia för bistånd i enlighet med initiativet för starkt skuldsatta fattiga länder (HIPC) som skulle minska Bolivias skuld till banken med 13 procent. Bara tolv månader senare hade banken säkrat en överenskommelse med landets kongress "att privatisera alla återstående offentliga företag, inklusive de som ägs av de väpnade styrkorna." Detta inkluderade oljetillgångar (YPFB) och det statliga stålföretaget (Vinto). Beslutet att sälja rättigheterna att exploatera landets stora naturresurser - gasreserver värda miljarder dollar - till multinationella energibolag i Spanien och Storbritannien ledde till president Sanchez de Lozadas fall fem år senare. Dessa reserver var undervärderade och deras storlek underskattade, skatten på vinsterna hölls låg - rena rånet, med andra ord.

Under 2005 har Bolivia återigen upplevt djupgående revolutionära händelser. I mars demobiliserade president Carlos Mesa kampen bara temporärt med sitt hot om att avgå. En ännu kraftfullare kamp inkluderande en tre veckor lång generalstrejk, massdemonstrationer och vägblockader tvingade honom att avgå den 6 juni. Rörelsen hade sitt starkaste centrum i El Alto och organiserades av folkförsamlingar i ett rådsliknande organ - Federation av grannskapskommittéer (Fejuve). Massorna krävde fullständig nationalisering av landets gas- och oljereserver, som privatiserades i slutet av 90-talet.

Reaktionen på Mesas avgång blev ett desperat kontrarevolutionärt drag från den härskande klassens huvudkrafter, de som står närmast de multinationella bolagen. Kongressen försökte återsamlas i Sucre - långt från trycket från El Alto och La Paz - för att välja en efterträdare som kan använda mutor och våld för att krossa det folkliga upproret. Talmannen i senaten, den rike ranchägaren Vaca Diaz från Santa Cruz, valdes för denna uppgift. Storgodsägarna och affärseliten har övervägt att tillkämpa sig autonomi för provinsen och ingå en överenskommelse med de imperialistiska oljebolagen. Men massaktioner förhindrade många ledamöter att ta sig till Sucre eller tvingade dem att fly när de väl var där. Vaca avråddes av armén från att acceptera nomineringen till president, "eftersom det kan reta upp massrörelsen".

Den härskande klassen är så angelägen att fortsätta att basera sin rikedom och sin makt på att sälja landets naturresurser till den europeiska och nordamerikanska imperialismen, att de hellre sliter sönder nationen än de förlorar sina profiler och sina utländska herrars välvilja.

Kongressen valde Eduardo Rodriguez, högsta domstolens ordförande, som interimistisk president fram till valet i december. Hans uppdrag är, liksom Mesas 2003, att få slut på revolutionen på gatorna och garantera en övergång till en president i vars händer den bolivianska kapitalismen och de nordamerikanska och europeiska bolagens tillgångar är säkra. Liksom sin föregångare, är han motståndare till nationalisering av gasindustrin. Rodriguez försöker vinna tid och hoppas att

massrörelsen helt kommer att demobiliseras. Valet av honom och den vapenvila som proklamerats av en del folkliga organisationer och partier markerar en övergång från en revolutionär situation till en mellanrevolutionär situation - dvs. en paus mellan akuta revolutionära kriser. Frågan är nu vem som kan använda pausen på bästa sätt? Massorna för att förbereda en snabb återgång till offensiven eller kapitalisterna för att förbereda en regim som kommer att förråda kraven från upproret i maj och juni.

Rodriguez motstånd mot kravet på nationalisering rimmar väl med den ståndpunkt som intas av Evo Morales och Rörelsen för Socialism (MAS). Morales var den förste att kräva att protester och strejker avblåses. Han har konsekvent vägrat att stöda kraven på nationalisering och istället argumenterat för högre skatter på gasproduktionen. Morales är den bäst placerade 'folkliga' kandidaten för att vinna varje presidentval. Han kom tvåa i det senaste presidentvalet med 30 procent av rösterna. Men Morales som president kommer inte att tillgodose de bolivianska massornas grundläggande krav. Att avleda masskampen genom att placera en reformistisk ledning vid makten kommer bara att leda till att massornas viktigaste krav överges. Förr eller senare kommer Morales, liksom Lula i Brasilien, att angripa de militanta arbetarnas och böndernas förtrupp.

Kravet på sammankallande av en suverän konstituerande församling från Aymara- och Quechua-rörelserna är ett bra krav när Rodriguez och kompani försöker att fördröja och sedan tillgripa de vanliga odemokratiska valen för president och parlament. Då överläts vanligtvis utseendet av presidenten till de gamla korrupperade partieliterna, vilket lurar massorna och speciellt ursprungsbefolkningen som utgör 61 procent av befolkningen och som knappast alls är representerad i den politiska klassen.

Det som behövs är att de folkliga krafterna, inklusive Aymara- och Quechua-samhällenas organisationer, helt och fullt tar kontrollen över valet till den konstituerande församlingen med massmöten för att utfråga kandidaterna och debattera deras program och löften. Församlingarna måste ha rätten att omedelbart återkalla sina valda representanter och inleda ett nytt val om de bryter mot sina mandat.

Den brännande fråga som församlingen måste ta itu med är nationaliseringen under arbetarkontroll av olje- och gas- industrin utan kompensation till de multinationella bolagen. Men jordfrågan är knappast mindre viktig: nationalisering utan kompensation av de stora rancherna och distribution av jord till småbönderna. Men för att bekämpa det oundvikliga sabotaget från de bolivianska kapitalisterna och deras nordamerikanska och europeiska herrar är nationalisering av de stora privatbankerna och fabrikerna väsentligt. Först med dessa resurser i händerna på det arbetande folket kommer igångsättandet av massomfattande hälso- och alfabetiseringsprogram på landsbygden och i kåkstäderna att bli möjligt. Ett massivt program för statliga investeringar är väsentligt om tillgång till vattenförsörjning och annan grundläggande service ska kunna garanteras befolkningens stora massa. Det gör det i sin tur nödvändigt med en skatt på landets rika och expropriering av alla tillgångar för de som försöker undslippa den eller som befinns vara skyldiga till korruption.

Hur kan en sådan revolutionär konstituerande församling uppnås? De viktigaste organisationer som leder generalstrejken, COB, Fejuve och folkförsamlingarna har kraft att kämpa för den och de bör börja nu. Den revolutionära jäsningens centrum är El Alto och Fejuve är ett organ med viktiga drag som påminner om de ryska sovjeterna 1905 och 1917. Lokala distrikt i staden, fackföreningarna, lärarna, arbetarförsamlingar, småhandlare - alla skickar delegater till Fejuve för att organisera den gemensamma församlingen.

Den organisationsformen måste breddas och utvidgas i varje del av landet. Dessa råd måste ha som mål att dra in varje sektor av de folkliga massorna, speciellt kvinnorna. De måste sluta sig samman på lokal, regional och nationell nivå.

I mars och i maj-juni spelade Fejuve och andra liknande organ en nyckelroll som kampens centrala

organ. De måste nu omvandla sig till organ som uttrycker arbetarnas och böndernas makt i motsättning till den borgerliga staten. De måste ifrågasätta statens makt på varje nivå, inom ekonomin och de väpnade styrkorna. De måste skapa band till de meniga soldaterna i kasernerna och uppmuntra dem till att kräva demokrati, val av officerare och beväpning av en folklig milis av massomfattning.

Då kan dessa organ snabbt bli organ för ett uppror. COB-ledaren Solares uttalande att "vi måste bygga makt underifrån" är sant men i bästa fall tvetydigt. I sämsta fall representerar det en avledning från frågan om behovet att ta statsmakten. Rådsliknande organ kan inte bara vara organ för folkligt självstyre, för autonomi från staten, de måste bli organ för kamp mot den existerande statsmakten och faktiskt störta den. Den kapitalistiska staten kommer inte att dö bort, den måste krossas. Om inte kommer den, så snart rörelsen försvagas, börja krossa organ som Fejuve eller inkorporera dem.

Uppgiften nu är att dessa organ för arbetarnas, böndernas och folkets makt kämpar för en alternativ regering, en revolutionär arbetarregering med stöd från deras allierade - de revolutionära bönderna och städernas fattiga. Det innebär att beväpna massorna och vinna över de meniga soldaterna till sin sida. Det innebär att erövra makten och svepa undan den ruttna kongressen och presidentämbetet.

Det bolivianska folket har chansen att utdela ett kraftfullt slag mot en rovgirig imperialism, som genom sina privatiseringar och sin nyliberala politik berövar Latinamerika och andra kontinenter deras naturresurser och rikedomar. Det skulle kunna bli en ledfyr för de förtryckta massorna inte bara i Latinamerika utan i hela världen.

Den nuvarande revolutionära krisen i Bolivia måste lösas inom kort - antingen till fördel för de bolivianska kapitalisterna och deras imperialistiska herrar eller arbetarna och bönderna. För att arbetarna och bönderna ska kunna vinna behöver de en ledning som förstår behovet att organisera för erövring av makten. Den bolivianska revolutionen kan inte stanna på halva vägen med en 'demokratisk', 'nationalistisk' eller 'antiimperialistisk' regim, som det hänt så många gånger i landets lysande revolutionära historia. Den här gången måste revolutionen bli permanent som de berömda Pulacayoteserna förutsåg. Makten måste övergå till arbetarklassen och de fattiga i stad och land.

I oktober 2003 hävdade COB:s ledare att de inte kunde ha tagit makten eftersom det inte fanns något revolutionärt parti i Bolivia. Det var en dålig ursäkt redan då. Den är ännu sämre nu eftersom ledarna under den mellanliggande tiden inte gjort något för att organisera arbetarklassen för att bygga ett parti. Ett revolutionärt arbetarparti måste byggas nu! Det är en uppgift som måste framläggas för militanterna i fackföreningarna och alla folkliga organisationer.

Faktum är att påståendet att "det finns inget revolutionärt parti" bara är en ursäkt för att förlita sig på andra krafter för att lösa landets kris. COB:s ledare Jaime Solares förklarade i början av juni att han hoppades att en regering med "en patriotisk och ärlig officer" i spetsen skulle ersätta Mesa. Han kanske tror att det går att hitta en Hugo Chavez. Det är troligare att en Hugo Banzer kommer att framträda om armén tillåts stå kvar under befäl av generalerna, amiralerna och officerskassen.

Ett parti med tiotusentals av de mest aktiva och modiga militanterna skulle kunna få miljoner med sig, så länge de har de omedelbara uppgifterna klara för sig: bygg folkförsamlingarna, ta makten i egna händer, beväpna och träna massorganisationerna i att motstå armégeneralerna, ta över fabrikerna och gruvorna under arbetarnas kontroll, förbereda och genomföra ett väpnat uppror i spetsen för arbetar- och bonderåden vilket kommer att lägga den politiska makten i deras händer, utplåna det repressiva maskineriet och ta itu med att expropriera kapitalisterna och storgodsägarna.

Framför allt måste revolutionen spridas internationellt. Centra för motstånd och uppror måste sprida sig som en löpeld över hela kontinenten. Den bolivianska revolutionen kan vädja om stöd och resurser från den folkliga revolutionen i Venezuela och solidaritetsaktioner från den internationella arbetarklassen.

Vapenvila med Rodriguez innebär förräderi. Återuppta masskampen för det arbetande folkets krav



och för en arbetarnas och folkets regering för att övervaka ett omedelbart genomförande.

- För omedelbart sammankallande av en suverän konstituerande församling för att tillgodose arbetarnas, böndernas och ursprungsbefolkningens krav. - Avskaffa alla lagar som säljer ut landets gas- och oljereserver; nationalisera utan kompensation de bolag som är ansvariga för utvinning och distribution. - Stoppa den av USA ledda kampanjen mot kokaodling. - För en agrar revolution - jord åt bondesamhällena, avskriv fattigböndernas skulder, nationalisera alla storgods utan kompensation. - För arbetarkontroll över gruvorna, fabrikerna, bankerna, skolorna och kontoren. - Säg upp hela utlandsskulden, återta alla privatiseringar och riv upp alla åtstramningsprogram från IMF. - Bygg gemensamma försvarsbrigader för arbetarna, städernas fattiga och fattigbönderna. - Bygg delegatsråd för dessa klasser i varje stad, samhälle och landsbygdsdistrikt för att leda kampen. - För de meniga soldaternas råd och val av officerare. - För en nationell kongress med arbetarnas, böndernas och soldaternas råd. - För arbetarnas och fattigböndernas makt - för en socialistisk revolution. - För ett revolutionärt arbetarparti som kan leda kampen för arbetarnas och böndernas makt, som en del av en ny arbetarinternational, Femte Internationalen. - För ett väpnat uppror som spjutspets i ett massuppror för att frånta kapitalisterna och godsägarna makten. - För arbetarnas och böndernas Bolivia inom ramen för Latinamerikas Förenade Socialistiska Federation.

Förbundet för Femte Internationalens internationella sekretariat 25 juli 2005

## Enhedslisten och Irak

Fjärde Internationalens svenska sektion, Socialistiska Partiet (SP), har inte uppvisat någon konsekvent ståndpunkt när det gäller ockupationen av Irak och stöd till motståndskampen. För det mesta lutar det åt en ståndpunkt som stöder motstånd i abstrakt mening, men när motståndet som nu blir konkret blir det en annan sak.

SP:s danska systerparti, Socialistisk Arbejderparti (SAP), går dock betydligt längre åt höger. SAP ingår i det så kallade röd- gröna partiet Enhedslisten och är på det sättet företrädare i folketinget. Enhedslisten är en vänsterreformistisk gruppering som i fråga om ockupationen av Irak, där den danska staten deltar, intar en alltmer skandalös ståndpunkt.

Den 22 juli arrangerades en demonstration i Köpenhamn av Det Irakiske Netværk i Danmark, en gruppering som påminner om Nätverk för ett nytt Irak i Sverige. Båda domineras av Iraks så kallade kommunistiska parti som deltar i ockupationsmakternas lydregim. Enhedslisten deltog i demonstrationen på Rådhuspladsen genom sin folketingsledamot Jørgen Arbo-Bæhr.

Carsten Kofoed, språkrör för Komiteen for et Frit Irak, har i en artikel som cirkulerat på olika listor med rätta protesterat mot Enhedslistens uppträdande i samband med ockupationen av Irak. Det Irakiske Netværk i Danmark samarbetar med den danska regering som deltar i den imperialistiska ockupationen av Irak. Nätverket var huvudarrangör för demonstrationen på Rådhuspladsen och förklarade i ett pressmeddelande att syftet var att visa att "Irakere i Danmark demonstrerer mod terror". Det politiska målet var att använda bomberna i London för att jämställa den legitima motståndskampen i Irak med terrorism.

Demonstrationen samlade 100-150 personer. Första talare var Troels Lund Poulsen från det borgerliga regeringspartiet Venstre, dvs. en företrädare för ett parti som med entusiasm deltar i ockupationen. Konferenciern hälsade honom välkommen som "vores gode ven". Nästa talare var den nämnde Arbo-Bæhr från Enhedslisten som uttryckte sin glädje över att ha blivit inbjuden och hävdade att "vi alle skal stå sammen mod terror og fundamentalisme". Inte ett ord sade han om ockupationsmaktens terror och dödande i Irak.

Carsten Kofoed menar att det inte är något att förundras över att exilirakier som stöder ockupationen av Irak och på olika vis tjänar lydregimen arrangerar en protest med det innehållet. Frågan är dock vad Enhedslisten hade där att göra? Enhedslisten säger sig vara mot ockupationen men vägrar ge stöd till motståndet, som de anser vara "terroristiskt" och "fundamentalistiskt".

Vid protesten den 22 juli var en rad olika irakiska grupper närvarande. De är dock alla en del av imperialisternas ockupation. Där fanns Dawa-partiet som stöds av Iran, den ökände Ahmed Chalabis Iraks Nationalkongress och Talabanis kurdiska PUK som kämpade på USA:s sida i under ockupationen. Där fanns även Iraks Kommunistiska Parti.

Kofoed konstaterar att den som inte stöder motståndet knappast på allvar kan säga sig vara mot ockupationen och pekar på en rad tillfällen där Enhedslisten har stött fel krafter i Irak. Enhedslisten förhindrade exempelvis irakier som företräder motståndet från att tala vid den stora demonstrationen mot Bushs besök i Danmark i början av sommaren. Den röd-gröna alliansen röstade även för att irakier som bor i Danmark skulle få sina resekostnader ersatta i samband med ockupationsmakternas bluffval den 30 januari.

## **REVOLUTION i Prideparaden**

I lördags demonstrerade medlemmar i Revolution Stockholm tillsammans med andra vänsteraktivister i Pride-paraden. Pride lockade liksom förra året och året dessförinnan tiotusentals människor till vad som till stora delar var ett mycket livat karnevallliknande tåg. Kreativiteten flödade i sedvanlig Prideanda. Vänstern var dock inte alltför mycket att hänga i granen. Paraden räknade omkring 20 000 marschdeltagare och minst lika många åskådare som hängde kring båda sidor av tåget i tjocka drivor hela vägen från Blaiseholmsparken i centrala Stockholm till Tantolunden på Söder. Att då den samlade organiserade vänstern inte lyckas samla mer än knappt ett par hundra i leden vittnar om att homofobin inte tas på särskilt stort allvar. Här återstår således mycket att göra. Samtidigt kan vi konstatera att nazisterna i NSF endast lyckades samla några få tiotal till sin patetiska motdemonstration på andra sidan stan. En kamrat på plats vittnade om en misslyckad nazistprotest som hade stora svårigheter att göra sig hörd i lördagstrafiken.

Revolution är motståndare till homofobi och kvinnoförtryck och anser att dessa former av förtryck bara kan bekämpas effektivt och avskaffas om frigörelsekampen kopplas till kampen mot det globala kapitalistiska klassamhället. Med denna inställning delade vi ut följande flygblad till marschdeltagarna.

## **Flygblad: Krossa homofobin! Krossa kapitalismen!**

PRIDE innebär ett tillfälle då massvis av HBT-personer öppet kan visa stolthet över sin sexuella identitet. Som sådan erbjuder PRIDE-veckan en outhärlig plats där HBT-personer slipper stigmatiseringen och den vanliga heteronormativa vardagen. PRIDE ger uttryck för en stark motkultur, ett embryo till en fördomsfri kultur som bejakar fler sexuella möjligheter och alternativ.

PRIDE och liknande händelser är dock inte ett tillräckligt medel för att krossa heterosexismen och homofobin. Vill vi krossa homofobin räcker det inte med skapandet av fördomsfria zoner och happenings inom det borgerliga samhället. Trots de formella demokratiska fri- och rättigheter som vunnits efter år av kamp är homofobin inte på långt håll besegrad. Det är för övrigt bara tills helt nyligen som lesbiska kvinnor gavs rätten till insemination i Sverige. Den begränsade tolerans som finns i det borgerliga samhället är i mångt och mycket ett klassprivilegium för dem som har råd och möjlighet. Många är bögar, flatarna och transpersonerna som i arbetarförörterna konfronteras av homofobin i skolan, på arbetsplatsen och i sina bostadsområden. Aktuella LO-rapporter och undersökningar från RFSL visar att diskrimineringen mot homosexuella på arbetsplatserna är omfattande och att problemet också är utbredd i de fackliga organisationerna. Ett stort ansvar för homofobin inom arbetarrörelsen ligger såklart på den socialdemokratiska LO-ledningen som med de resurser man förfogar över borde ta tag i en omfattande kampanj för att föra ut homokampen på arbetsplatserna och slå mot homofobi och sexism.

Homofobi uttrycks inte enbart i form av olika sorters diskriminering eller psykisk mobbing. Fysiska attacker från homofober och nazister är en realitet som många HBT-personer stött på, vilket även

den våldsamma attacken mot PRIDE-paraden 2003 gav exempel på. Även årets angrepp, stenkastningen mot flera gayställen och misshandeln av två Pridebesökare tidigare i veckan vittnar om ett hot som måste tas på allvar. Stenarna som kastades mot utestället Chokladkoppen bar Nationell Ungdoms signatur. Nationell Ungdom är ungdomsförbund till Svenska Motståndsrörelsen, en grupp som legat bakom bomberna mot två EXPO-journalister och mordet på fackföreningsaktivisten Björn Söderberg. En viktig lärdom av nazisternas benägenhet till våldsamma attacker på Prideparaden och dess besökare liksom deras meritlistor (med flera mord på homosexuella inräknat) är att paraddeltagare inte kan lita på polisen när det gäller att skydda sig från fysiska attacker. 2003 stod polisen bokstavligen och tittade på då nazisterna blodigt misshandlade funktionären och pressansvarige Facundo Unia. Istället för att sätta tillit till att polisen skall sköta jobbet åt oss borde Pridemonstranter organisera eget kollektivt självförsvar. Driv ner nazisterna dit de hör hemma - i kloakerna!

Därtill måste vi som vill kämpa för att en gång för alla utrota homofobin, heterosexismen och kvinnoförtrycket förena denna kamp med kampen mot det kapitalistiska samhällssystemet, mot klassförtrycket. Heteronormativiteten i samhället är inte blott en psykologisk struktur - den har materiella rötter i den nuvarande kapitalistiska ordningen. Sexismen och dess homofobi upprätthålls i grunden genom kapitalismens behov av kärnfamiljen som bas för gratis reproduktion av ny arbetskraft. Det vill säga gratis för kapitalisten! Samtidigt som storföretagen redovisar rekordvinster fortsätter den socialdemokratiska regeringen strama åt de kommunala utgifterna vilket ofta slår mot barnomsorgen. Kvinnor utför fortfarande merparten av hushållsarbetet och arbetet med barnuppfostran. Detta reella tillstånd assisteras av den sexistiska ideologin som försvarar ojämlika könsroller och idealiserar heterosexualitet, tvåsamhet och utmålar alla andra alternativ som avvikande eller "onaturliga". Det är ytterst borgarklassen som tjänar på sexismen och homofobin. Det sexuella förtrycket är ett med det kapitalistiska klassamhället.

REVOLUTION är en självständig revolutionärt socialistisk organisation som organiserar ungdomar i flera länder. Vi kämpar tillsammans mot imperialism, kapitalism, rasism, fascism, kvinnoförtryck och homofobi. Vårt mål är en revolution mot det kapitalistiska systemet och bygget av en socialistisk värld fri från alla former av socialt förtryck. Vi vill dra in ungdomar/aktivister från olika motståndsmiljöer i en organisation kontrollerad av oss själva, fri från fördomar och där alla får komma till tals och diskutera och organisera vår gemensamma kamp. Är du intresserad? Besök vår hemsida eller prata med någon av oss idag.

Revolution

## Utställningar i sommar

Socialister som befunnit sig i Stockholm under sommaren har kunnat hinna med några museibesök i regnet. Särskilt kan två utställningar lyftas vrams: Nepal - state of emergency på Historiska museet och Arbetslivet - dödsdöda eller livsfarligt på Nordiska museet.

Nepalutställningen (t.o.m. 4 september) består av ett flertal bilder tagna av Philip Blenkinsop, som levtt med den maoistiska gerillan i Nepal. Bilderna visar intressanta perspektiv på den bortglömda konflikten, och besökaren får, i ord och bild, möta gerillakrigare och antimonarkistiska demonstranter.

Utställningen om arbetslivet på Nordiska museet (t.o.m. 7 augusti) var producerad av Arbetets museum i Norrköping i samarbete med bl.a. facken och arbetsköparsidan, och erbjöd - trots en förment klasslös "neutral" utgångspunkt - en hel del viktig information om ohälsan och makten i det svenska arbetslivet.

SW

## **Bokrecension: Skärskådan av medelklassens hyckleri**

Torbjörn Flygt, Verkan. Norstedts/Pan 2005

Torbjörn Flygt, uppvuxen och bosatt i Malmö, kunde efter Augustprisvinnande romanen Underdog (2001) med stolthet titulera sig arbetarförfattare.

Nu har hans nya roman, Verkan, kommit i pocket. Här är det inte längre arbetarklassen, utan snarare övre medelklassen som porträtteras. I fokus finns en åklagare specialiserad på organiserad brottslighet samt hans alltmer neurotiska familjeliv. Efter flytt från stan bor familjen i ett nybyggt område som nästan är i stil med USA:s gated communities, det vill säga garanterat "problemfria" medelklassidyller. Men samhällets kriminalitet letar sig in även i detta stadsjeeparnas och de väldesignade inredningarnas land.

Med ett enkelt språk, sympatiskt progressiv talspråks-stavning och en oerhörd känsla för intrigen leder oss Flygt in i vad som ytligt sett är en typisk deckare, men som också är fullproppad med observationer om medelklassens Sverige av idag. Det märks att Flygt har läst på om rättssystemet, och även att han har ett tydligt syfte med sin roman: Att peka på risken för att upprörda medborgare tar lagen i egna händer när rättssystemet inte räcker till. Även om det sociala patoset inte når ända fram, och man som kommunist naturligtvis ser andra lösningar på det Flygt kanske skulle benämna "rättsröta" än en förbättring av lagar och ordning, är boken - främst för just sin skärskådan av den hycklande medelklassmoralen - ett nöje att läsa.

SW